

*Тим, хто знайшов у цій книзі себе:
змусьте світ почути вашу історію.*

*Я би попередила вас про жорстокі криваві сцени з першої ж сторінки,
та саме по це ви сюди прийшли. Скло краще запивати кров'ю, тож будьмо!*

Плейлист

Endgame — Klergy

Жартую ;)

Плейлист

Endgame — Klergy
White Flag — Bishop Briggs
you should see me in a crown — Billie Eilish
Burn — 2WEI
Wasteland — Royal & the Serpent

Bleed — Connor Kauffman
Power — Isak Deniels

Ma Meilleure Ennemie — Stromae & Pomme
Рэдиссон — WHITE GALLOWS, SCIRENA

Денис Половий
Олександр Саркович
Ярослав Коваленко
~~Покидаю у акрійній куртці~~
Антон
Юрій Філатов
Станіслав Висоцький

Вгадайте що, покидьки?
Я вижила.

2 січня 2024, 18:00

М.

Із коридору долинає голос нового мера, який завершує останній у своєму житті телефонний дзвінок. Він прощається і відчиняє двері у гримерку за сценою. Погляд зосереджений на гаджеті в руці, проте недовго, бо йому не вдається навмання натрапити на дверну ручку, щоб зачинити за собою. Лише коли метал тихо клацає, очі Стаса зустрічаються у дзеркалі з моїми.

— Я же сказав, що не потерплю і краплі косметики на своєму обличчі — мені не потрібен гример.

— Он воно як? Я згадаю це, коли треба буде дати доручення похоронному бюро.

Із професійно збереженим на обличчі спокоєм, Стас кидається до дверей, але вістря мого металюного ножа з колекції Вендета врізається в полотно раніше, ніж він хапає ручку. Стас сахається і задкує — лише на крок, але вправному хижаківі достатньо такої помилки. Мені достатньо секундної затримки. Я знаю, що й один удар серця — це дуже довго. Для Стаса це фатальна нескінченність.

— Не біжи. Ти тільки помреш втомленим.

Коли він озирається на мене, я якраз замахаюся битою. Метал прикладається чи то до скроні, чи то до потилиці Стаса і миттєво вибиває землю з-під його ніг. Він падає плечем на стіну, завдяки чому втримується на ногах.

Я замикаю двері і влучним ударом збиваю засув разом із ручкою. Стас кидається на мене, і я знову замахаюся, цього разу вдаряючи в обличчя. Його вмирання не буде таким вишуканим, як у Дениса, Саші чи Ярослава. Мені байдуже, скільки зубів він втратить ще до того, як ланцюги опов'ють його кінцівки.

Мабуть, я досі сердита на Юру Філатова, особистого охоронця Стаса, який дав мені гідний бій перед смертю — і вдруге лишив сліди на моєму тілі. Крім того, кожен удар серця наближає виступ мера, тож мені потрібно вкластися у сто сімнадцять хвилин.

Стас падає на підлогу, і моя бита трощить йому коліно. Несамовитий крик розливається по гримерній і порожньому коридору за її дверима. Навіть коли Стас переходить на сичання, звук розпачу відлунує від стін ще кілька довгих митей.

Ніхто не мчить на допомогу, адже Стас Висоцький не довіряв нікому, крім Філатова. Піддавшись параної бути наступним, він звільнив прибиральницю, кухара і не найняв нового охоронця. Мабуть, це розумно, оскільки список претендентів був складений Діаною і корегований мною. Шкода, що результат завідома також був моїм рішенням і всі старання Стаса, як і будь-кого з Шакалів чи їхніх татусів, не мають жодного значення.

— Тобі пощастило: ти помреш швидко і не платитимеш за все, що змусив мене пережити, — механічно промовляю, а тоді трошу йому, лежачому, друге коліно. — Але це не значить, що ти уникнеш відплати за те, що зробив з моєю сестрою, — додаю, коли Стас закашлюється від крику.

Я чекала цієї миті ще з моменту зізнання Дениса і просто згоряла від нетерпіння після того, як Ярослав підтвердив слова Польового.

Десять років тому саме Стас Висоцький з усієї зграї Шакалів постукав у двері мого дому. Саме його, чекаючи мене, Маргарита зустріла на порозі. Саме Стас штовхнув Маргариту на стіну.

Саме Стас убив мою сестру. Мою добру, милу — так, іноді до біса нестерпну, але таку рідну — Марго.

Якби з нас двох вижила Марго, усі Шакали зараз також продовжували б дихати, збагачувати свої гаманці і просто насолоджуватися безтурботними буднями. Вона б знайшла у своєму серці промінчик світла, який би освітив її шлях до зцілення, а не підпалив суху траву на пустирі, залишеному на руїнах торговельного центра набігом хижаків.

Але Марго більше немає.

А я дістаю металеві кайдани. Інший кінець я поки що кріплю до ніжок громіздкої шафи, дістаю з кишені диктофон, на який запишу промову Станіслава Висоцького. А вже потім спущу з нього шкіру і ланцюгами підвішаю на сцені.

Без роздумів палець натискає кнопку записувача, і мій подих збивається від захвату.

2 січня 2024, 20:05

Меліса

Легені на мить завмирають, коли тіло стикається з купою сміттєвих пакетів, наповнених ватою. Моєму мозку потрібен час, щоб переконатися, що я не померла, стрибнувши з висоти понад двадцять метрів. Часу у мене немає. Остання піщинка впала на дно колби. Будильник продзвенів моїм справжнім іменем і ненавистю в сапфірових очах. Я вибираюся зі сміттевого бака і змушую ноги нести мене вперед.

Дванадцять розмашистих кроків лише на одному вдиху. Я пірнаю в тінь сусідньої будівлі й зупиняюся. Фігура на краю даху стискає в руці мій плащ і проводить поглядом.

Ту-дум, ту-дум: неподалік вмикаються сирени і вибивають гаряче повітря з грудей.

Ту-дум: я змушую себе бігти до машини. Тринадцять кроків. Із дроту злітає ворона, наповнюючи повітря одним гучним карканням — надто гучним для моїх барабаних перетинок.

Сім кроків, і тільки тепер я згадую, що людям потрібно хоч іноді робити вдих.

Одинадцять кроків; краєм ока я бачу, як із під'їзду виходить чоловік з запаленою сигаретою поміж губ. Можу запряися, що розрізняю найдрібніші риси обличчя, непомітні для більшості навіть під час повільної прогулянки удень.

Кіт у сміттевому контейнері.

Вітер підхоплює чек із супермаркету.

Дрібний камінчик, підштовхнутий носом мого важкого черевика, злітає з тротуару на дорогу. Приземляється біля роздушеного огарка.

Мій мозок помічає кожну маленьку деталь навколо.

Моя свідомість зливається з довкіллям. Моя сутність розчиняється. Я відчуваю кожну клітинку власного тіла, перекочування м'язів і найдрібніше тертя кісток. Я чую кожний удар серця, тонкий свист повітря в горлі і кров у вухах. Звук зачинення дверей в машину не тихіший за вибух. Рев двигуна не тихіший за ядерний реактор.

Мені майже болісно від кожної миті.

Ту-дум. Ту-дум.

Я намагаюся зосередитися на дорозі.

Ту-дум, ту-дум.

Я не можу змусити себе не зважати.

Ту-дум, ту-дум.

Мені справді боляче. Я задихаюся. Мій схлип обривається.

Зустрічне авто тікає з мого шляху, хоч це його законна смуга.

Стрілка спідометра. З ресторану виходить жінка в червоному пальті. Закохані під ліхтарем... Собака. Я видихаю... Поворот, газ. Світлоф... Вивіска гот... Поворо... Апт... Повор... Пов о р о т . . .

Я втираю пальці в ямку під щелепою аж до болю лиш би відчути віддачу пульсу під пальцями. Його чіткий удар збиває пелену темряви з очей, наступний — глушить дзвін у вухах, ще один — заштовхує повітря в легені, а з тим і виштовхує назовні. Повторює це кілька разів, аж салон не перетворюється на задушливу камеру, змушуючи мене відчинити вікно.

Кров продовжує пульсувати у скронях, а пам'ять — засмоктувати кожний напис на дорожніх знаках, але тепер я свідомо скеровую машину ліворуч, щоб опинитися на окружному шосе на півдні від Тенетиса.

У мене є час забрати речі із Західного передмістя. Матвій не мчить за мною. Принаймні просто зараз.

Матвій стоїть за кілька метрів від розчахнутих дверей на дах.

Матвій стоїть на краю, стискаючи плащ.

Матвій знає моє ім'я. Від розуміння цього кутики рота знову смикаються вгору. Мої губи не можуть ігнорувати те, як розчинені в часі літери перекочуються на вустах агента Бурі. Як вони збивають його подих так само, як і мій. Яку нищівну ланцюгову реакцію запалюють у тілі.

Імена...

Денис Польовий. Олександр Саркович. Ярослав Коваленко... Покидьок у шкіряній куртці — так, він теж вдало вписався поміж рядків. Антон. Юрій Філатов. Станіслав Висоцький...

Я навмисно спиняю себе, щоб не доповнити список тими, хто ще не зустрів лезо кинджала карми. У голові і без того роїться минуле, теперішнє і кожний наступний момент на кожному наступному ударі серця.

Я спиняю авто, адже силует Тенетиса уже достатньо далеко позаду, щоб нагадати ватним ногам, як це — тримати тіло.

Я стою на узбіччі поруч з машиною, яку мені доведеться покинути ще до світанку. Це частина плану порятунку, який я подумки повторюю і який нарешті нормалізує моє дихання, хоч серце продовжує нити від спогаду болю в сапфірових очах. Пальці погладжують кришку блокнота, висмикнутого із прихованої кишені плаща в останню мить. Очі — чи то розрізняючи знайомі літери у темряві, чи то поступаючись абсолютній пам'яті — сліднують за кожним закресленим іменем.

«МЕЛІСО!» — лунає на краю свідомості. Кличе назад. Але назад — єдине, куди мені нізачо не дістатися. Та маленька дівчинка мертва, її розтерзали Шакали. Та навіть якби вони не пошматували її тіло, її душі також не залишили домівки. Її знищили тричі — тричі забравши тих, хто був її домом, а потім спалили і стіни.

Тепер я на її місці, нагадую собі. Я нагадую собі, як далеко я зайшла.

Денис Польовий. Олександр Саркович. Ярослав Коваленко... Покидьок у шкіряній куртці — так, він теж вдало вписався поміж рядків. Антон. Юрій Філатов. Станіслав Висоцький...

Я перегортаю аркуш блокнота.

Христина Саркович

Я дивився в очі безлічі маніяків, і погляд жодного не був схожим на її. Хай скільки болю, люті, впертості чи, навпаки, непевності було у ньому, хай скільки досвіду, спостережливості та прагнення збагнути було у мене, цього було недостатньо, щоб змінити хід подій. Принаймні я навіть під загрозою смерті присягатимуся, що все саме так — що не було жодного шансу розпізнати холоднокровну вбивцю за столиком кафе, на своїй кухні і у своєму ліжку.

Далі буде...